

אינון, ומצלחן בידך, אתו ונשקוהו כמלקדמין. פתח איהו ואמר, (בראשית מ) ובגפן שלשה שריגים וגו'. עד הכא חזיונא דמלה, דהא מפאן ולהלאה חזיונא דיליה הוה, דכתיב וכוס פרעה בידו. אבל חזיונא דמלה, בגינייה דיוסף הוה ולבשרא ליה, דישמע יוסף וינדע. תנינן, שבעה רקיעין אינון, ואינון (שבעה) היכלין. ושית אינון, וחמש אינון, וכלהו נפקי מגו יין עתיקא עלאה. ההוא יין משיף ליה יעקב מרחיק, וסחיט ליה מענבים דההוא גפן. כדין, יעקב אמשיף ליה ההוא יין דקא אתחזי ליה, וחדו ושטה. הדא הוא דכתיב, (בראשית כז) ויבא לו יין וישת. הקא אתפליל עילא ותתא. ועל דא ארחיק מלה, ומשיף לה במשיכו דתרי תנועי, והיינו לו. ליה לתתא, ליה לעילא. (בתרין סטרין אחיד).

ונשקוהו כמקדם. פתח הוא ואמר, (שם מ) ובגפן שלשה שריגים וגו'. עד כאן חזיון הדבר, שהרי מפאן והלה חזיונו היה, שכתוב וכוס פרעה בידו. אבל חזיון הדבר היה בגלל יוסף ולבשרו, שישמע יוסף וידע. שנינו, שבעה רקיעים הם, והם (שבעה) היכלות. וששה הם, וחמשה הם, וכלם יוצאים מתוך יין עתיק עליון. אותו יין משכו יעקב מרחוק, וסחטו מענבי אותה הגפן. אז יעקב המשיף אותו יין שבראה לו, ושמח ושתה. זהו שכתוב (שם כז) ויבא לו יין וישת. כאן נכלל למעלה ולמטה. ולכן הרחיק הדבר ומשכו במשיכות שתי תנועות, והינו לו. לו למטה, לו למעלה.

(בשני צדדים אחז).

חנוף מטטרון אמר, ויבא לו יין - ששם מים באותו יין. אם לא ישים בו מים, לא יכול לסבל, ונאה אמר חנוף מטטרון. ומשום זה המשיכו בשני טעמים, שהרי בשני צדדים אחז, ואותו יין הולף מדרגה לדרגה, וכל הטעמים בו, עד שיוסף הצדיק טעם אותו, שהוא דוד נאמן. זהו שכתוב (שיר השירים ז) כנין הטוב הולף לדודי למישרים. מהו כנין הטוב? שבא יעקב ושם בו מים. זהו יין הטוב וכך זה, כמו שאמר חנוף מטטרון. תמה רבי אלעזר ותמה רבי אבא. אמרו, הרי היין (סי מלאך) שלף הוא נצח מלאך קדוש על פי (פה) רוח הקדש. אמר לו, עד עתה אותה גפן מחכה לעשות פרות. ובגפן - זוהי גפן הנודעת בקדש. משום שיש גפן אחרת שנקראת גפן נכריה, וענביה אינם ענבים, אלא דאשתמודעא בקודשא. בגין דאית גפן אחרא, קדשא.

חנוף מטטרון אמר, ויבא לו יין, דארמי מיא בההוא יין, ואי לאו דארמי ביה מים, לא יכול למסבל, ושפיר אמר חנוף מטטרון. ובגין כך אמשיף לו בתרי טעמי, דהא בתרין סטרין אחיד, וההוא יין אזיל מדרגא לדרגא, וכלהו טעמין ביה, עד דיוסף צדיקא טעם ליה, דאיהו דוד נאמן, הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ז) כנין הטוב הולף לדודי למישרים. (דף קפ"ט ע"ב) מהו כנין הטוב. דאתא יעקב וארמי ביה מיא, דא הוא יין הטוב והכי הוא, כמה דאמר חנוף מטטרון. תוה רבי אלעזר, ותוה רבי אבא, אמרו הא חמרא (סי מלאך) דילף, הוא נצחת מלאכא קדישא, אפומא (נ"א פומא) דרוח קדשא.

אמר ליה, עד כען ההוא גפן מחכא למעבד פירין. ובגפן: דא איהו גפן דאשתמודעא בקודשא. בגין דאית גפן אחרא, דאיהו אקרי גפן נכריה.

וְעַנְבִּים דִּילָה לָא אֵינּוּן עֲנָבִים, אֶלָּא קִשְׁיָן,
אֲחִידִין לְבָא, נִשְׁכִּין כְּכֻלָּבָא. אֵינּוּן עֲנָבִים
אֶקְרוּן, (ירמיה ב) סוּרֵי הַגֶּפֶן נִכְרְיָה. אֲבָל גֶּפֶן דָּא,
עָלָה כְּתִיב וּבִגְפֶן, הִיא דְאִשְׁתְּמוּדְעָא. הִיא
דְּכָל קִדְיִשִׁין טַעְמוֹ חֲמֵרָא עֲתִיקָא, חֲמֵרָא
טְבָא, חֲמֵרָא דִיעֵקֵב יְהִיב בֵּיה מַיָּא, עַד דְּכָל
אֵינּוּן דִּידְעִין לְטַעְמָא חֲמֵרָא, טַעְמוֹ לִיה, וְהוּהוּ
טַב לְחֻפָּא.

וְהָיָא גֶפֶן, כַּד מְטָא לְגַבְהָ, אוֹשִׁיטַת תְּלַתָּא
שְׂרִיגִין, וְאֵינּוּן תְּלַת דִּיּוֹקְנָא דְאַבְהֶן,
דְּאִתְקִדְשַׁת בְּהוּ. וְלִית קִדְשָׁה אֶלָּא בֵּינָן, וְלִית
בְּרַכְתָּא אֶלָּא בֵּינָן. בְּאַתְרֵי דְחֻדְוָה שְׂאֲרֵי. וְהִיא
כְּפוּרְחַת, כְּכֻלָּה דְאִתְקִשְׁטַת וְעֵאלַת בְּרַחֲמֵי
בְּחֻדְוָה דֵּהוּא זֵין דְּאִתְעַרְבַּ בְּמַיָּא. כְּדִין עֲלֵתָה
נְצָה, סְלִיקַת רַחֲמֵי דִילָה לְגַבֵּי דוּדָה, וְשְׂרִיאַת
לְנִגְנָא וְלֹאֲעֵלָא בְּרַחֲמֵי. וּכְדִין, אִתְמַלְיִין
וְאִתְבְּשְׁלָן אֵינּוּן עֲנָבִין, רְכִיכִין, וּמְלִיִין מֵהָהוּא
חֲמֵרָא טְבָא עֲתִיקָא חֲמֵרָא דִיעֵקֵב אֲרַמֵּי בֵּיה
מַיָּא.

וְעַר דָּא מָאן דְּמִבְּרַךְ עַל הַיַּיִן, וּמַטֵּי עַל הָאָרֶץ,
אֲצִטְרִיף לְמַרְמֵי בֵּיה מַיָּא, בְּגִין דְּלִית לִיה
לְבִרְכָא רַחֵם ה' עַל יִשְׂרָאֵל עַמּוֹ, בַּר בְּמַיָּא גּוּ
חֲמֵרָא. וְאֵי לָאו, מָאן יְכִיל לְמַסְבַּל. דָּא הוּהוּ
לְבִשְׂרָא לְיוֹסֵף, בְּגִין דְּבֵיה הוּהוּ תְּלִיא מְלֵתָא.
חֲנוּךְ מְטַטְרוּן אָמַר, שְׁלֵשָׁה שְׂרִיגִים, וְדָאֵי.
לְקַבֵּל תְּלַת אַבְהֶן, וְהָא אַרְבַּע אֵינּוּן
דִּילָה. אֶלָּא דָּא הוּא דְכְּתִיב, וְהִיא כְּפוּרְחַת.
בְּזַמְנָא דְאִיהִי סְלִיקַת וּפְרַחַת בְּכַנְפָּהָ לְסִלְקָא,
כְּדִין עֲלֵתָה נְצָה, דָּא הוּא הוּא רְבִיעָא
דְּאִשְׁתָּאֵר, דְּסְלִיק בְּהָדָה, וְלֹא אִתְפְּרַשׁ מִנָּה.
הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (שְׁמוּאֵל ב כב) וַיִּרְפַּב עַל כְּרוֹב
וַיַּעֲף. כַּד יַעֲוֶף. כְּפוּרְחַת, בְּזַמְנָא דְפוּרְחַת.
וְשְׂפִיר אָמַר חֲנוּךְ מְטַטְרוּן, וְהִכֵּי הוּא.

קִשִּׁים, אוֹחֲזִים הַלֵּב, נוֹשְׁכִים
כְּכֻלָּב. אוֹתָם עֲנָבִים נִקְרְאִים (ירמיה
ב) סוּרֵי הַגֶּפֶן נִכְרְיָה. אֲבָל גֶּפֶן זו,
עָלָה כְּתוּב וּבִגְפֶן, אוֹתָהּ
הַיְדוּעָה, אוֹתָהּ שְׁכַל הַקְדוּשִׁים
טַעְמוֹ זֵין עֲתִיק, זֵין טוֹב, זֵין
שְׂיַעֲקֵב נִתֵּן בּוֹ מֵיַם, עַד שְׁכַל אֱלוֹ
שְׂיַדְעִים לְטַעַם טַעְמוֹ אוֹתוֹ,
וְהִיא טוֹב לְחַף.

וְאוֹתָהּ גֶפֶן, כְּשִׁמְגִיעַ אֶלֶיהָ,
מוֹשִׁיטָה שְׁלֵשָׁה שְׂרִיגִים, וְהֵם
שְׁלֵשׁ דְּמִיּוֹת הָאֲבוֹת שֶׁהִתְקַדְּשָׁה
בָּהֶם, וְאֵינּוּן קִדְשָׁה אֶלָּא בֵּינָן, וְאֵין
בְּרַכָּה אֶלָּא בֵּינָן, בְּמָקוֹם שֶׁיֵּשׁ
חֻדְוָה. וְהִיא כְּפוּרְחַת, כְּמוֹ כֻלָּה
שֶׁמִתְקַשְׁטַת וְנִכְנָסַת בְּאַבְהֶהּ,
בְּחֻדְוֹת אוֹתוֹ זֵין שֶׁהִתְעַרְבַּ בְּמֵיַם,
וְאֵז עֲלֵתָה נְצָה, עוֹלָה אֵהְיֵתָה
לְדוּדָה וְשׁוּרָה לְנִגְן וְלֵהַכִּנּוֹס
בְּאַבְהֶהּ, וְאֵז מִתְמַלְאִים
וּמִתְבְּשָׁלִים אוֹתָם עֲנָבִים, רְפוּת
וּמְלֵאוֹת מֵאוֹתוֹ זֵין טוֹב עֲתִיק, זֵין
שְׂיַעֲקֵב שֵׁם בּוֹ מֵיַם.

וְעַר זֶה מִי שְׁמִבְרַךְ עַל הַיַּיִן
וּמִגִּיעִים עַל הָאָרֶץ, צְרִיף לְשִׁים
בּוֹ מֵיַם, בְּגִלְלֵי שְׂאִין לוֹ לְבִרַךְ רַחֵם
ה' עַל יִשְׂרָאֵל עַמּוֹ, פְּרַט לְמֵיַם
תּוֹף הַיַּיִן. וְאֵם לֹא, מִי יְכוּל
לְסַבֵּל? זֶה הִיא לְבִשְׂרָא לְיוֹסֵף,
מִשּׁוּם שֶׁבּוֹ הִיא הַדְּבָר תְּלוּי.

חֲנוּךְ מְטַטְרוּן אָמַר, שְׁלֵשָׁה
שְׂרִיגִים בּוֹדָאֵי, כְּנִגְדֵי שְׁלֵשֶׁת
הָאֲבוֹת. וְהִיא אַרְבַּעָה הֵם שְׁלֵשָׁה?
אֶלָּא זֶהוּ שְׁכַתוּב וְהִיא כְּפוּרְחַת.
בְּזַמֵּן שֶׁהִיא עוֹלָה וּפּוּרְחַת
בְּכַנְפֶיהָ לְעֵלוֹת, אֵז עֲלֵתָה נְצָה.
זֶהוּ אוֹתוֹ רְבִיעֵי שְׁנֵשְׂאֵר, שְׁעוֹלָה
אִתָּהּ וְלֹא נִפְרַד מִמֶּנָּה. זֶהוּ
שְׁכַתוּב (שְׁמוּאֵל ב כב) וַיִּרְפַּב עַל
כְּרוֹב וַיַּעֲף. כְּשִׁיעוּף כְּפוּרְחַת,
בְּזַמֵּן שֶׁפוּרְחַת. וְנֵאֵדָה אָמַר חֲנוּךְ
מְטַטְרוּן, וְכַךְ זֶה.

תנוּה רבי אלעזר, ותנוּה רבי אבא, אמרו,
מלאכא קדישא, שליחא מלעילא, הא
חמרא דילך הוא, נצחת ברזא דרוח קדשא.
אתו כלהו חברייא ונשקוהו. אמר רבי אלעזר,
ברין רחמנא דשדרני הקא.

אמר ההוא ינוקא, חברייא. נהמא וחמרא
עיקרא דפתורא אינון, כל שאר מיכלא
אפתרייהו אתמשך. והא אורייתא רוחת לון,
ודילה אינון. אורייתא בעאת מנייכו, בכעו,
ברחימו, ואמרה (משלי ט) לכו לחמו בלחמי ושתו
ביין מסכתי. והואיל ואורייתא זמינת לכו,
והיא בעאת מנייכו מלה דא, אית לכו למעבד
רעותא דילה. (נ"א הוא) במקטו מנייכו, הואיל
ואיהי זמינת לכו, דתעבדון רעותה. אמרו הכי
הוא ודאי. יתבו ואכלו וחדו בהדיה. פיון
דאכלו אתעכבו על פתורא.

פתח איהו ואמר. (במדבר כ"ב) ויאמר מואב אל
זקני מדן וגו'. ויאמרו זקני מואב ואל
זקני מדן לא כתיב, אלא ויאמר מואב. עולמין
נטלו עיטא מסביא, וסביא אתמשכו
אפתרייהו, ואינון יהבו לון עיטא. מאי עיטא
יהבו לון. עיטא בישא נטלו לגרמייהו. אמרו
לון למואב, גדולא בישא גדלנא ביננא. ומנו.
משה רביהון. על חד פומרא דהוה ביננא,
דרבי ליה וגדיל ליה בביתיה, ויהב ליה ברתייה
לאנתו. ולא עוד, אלא יהב ליה ממונא, ושדר
ליה למצרים, לשיצאה כל ארעא. ואיהו, וכל
ביתיה, אתמשכו אפתרייה. אי לההוה רביהון,
ניכול לאעקרא מן עלמא, כל עמא דיליה
יתעקרון מיד מעלמא. וכל עיטא בישא
מההוה מלה דפעור, ממדן הוה.

והא חזי, דכלא הוה ממדן. וכל עיטא דלהון
על משה הוה. ובעיטא דלהון, שכרו

תמה רבי אלעזר ותמה רבי אבא.
אמרו, מלאך קדוש, שליח
מלמעלה, הרי יינד הוא נצחת
בסוד רוח הקדש. באו כל
החברים ונשקוהו. אמר רבי
אלעזר, ברין רחמנא דשדרני
לכאן.

אמר אותו תינוק, חברים, לחם
ויין עקר השלחן הם. כל שאר
המאכלים נמשכים אחריהם.
והתורה הריוחה אותם, ושלח
הם. התורה רוצה מכם בבקשה,
באהבה, ואומרת, (משלי ט) לכו
לחמו בלחמי ושתו ביין מסכתי.
והואיל והתורה מזמנת לכם והיא
רוצה מכם דבר זה, יש לכם
לעשות את רצונה. (הוא) בבקשה
מכם, הואיל והיא מזמנת לכם,
שתעשו רצונה. אמרו, כך זה
בודאי. ישבו ואכלו ושמחו אתו.
פיון שאכלו, התעכבו על
השלחן.

פתח הוא ואמר, ויאמר מואב אל
זקני מדן וגו'. ויאמרו זקני מואב
ואל זקני מדן לא כתיב, אלא
ויאמר מואב. עלמים לקחו עצה
מסבים, והסבים נמשכו
אחריהם, והם נתנו להם עצה.
איזו עצה נתנו להם? עצה רעה
לקחו לעצמם. אמרו להם
למואב: גדול רע גדלנו בינינו.
ומיהו? משה רבם. על פמר אחד
שקה בינינו, שגדלו והגדילו
בביתו ונתן לו בתו לאשה. ולא
עוד, אלא נתן לו ממון ושלחו
למצרים, להשמיד את כל הארץ.
והוא וכל ביתו נמשכו אחריו.
אם נוכל לעקר אותו רבם
מהעולם, כל עמו יעקרו מיד מן
העולם. וכל העצה הרעה מאותו
דבר פעור היה ממדן.

ובא וראה שהכל היה ממדן,
וכל עצתם היתה על משה.
ובעצתם שכרו את בלעם פיון

שָׂאוּ שְׂבִלְעָם לֹא יָכוּל, לְקַחוּ
עֲצָה אַחֲרַת לְעֲצָמָם, וְהִפְקִירוּ
נְשִׂיהֶם וּבְנוּתֵיהֶם יוֹתֵר מִמוֹאֵב,
שֶׁהָרִי עַל נְשׂוֹת מְדִיָּן כְּתוּב, (במדבר
לא) הֵן הִנֵּה הָיָו לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'.
וְהַכֹּל הָיָה מִמְדִּיָּן. לְקַחוּ עֲצָה יַחַד
עִם נְשִׂאִים שִׁיפְקִיר בְּתוֹ, שֶׁחֲשָׁבוּ
לְתַפֵּס אֶת מִשָּׁה בְּרִשְׁתָּם, בְּכַמָּה
מִיָּנִי כְּשָׁפִים עָטְרוּ אוֹתָהּ שִׁיִּתְפָּס
הָרֹאשׁ שְׁלָהֶם, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא
(ישעיה מד) מְשִׁיב חַכְמִים אַחֲוֹר.

הֵם רָאוּ שֶׁהָרֹאשׁ יִתְפָּס בְּרִשְׁתָּם,
וְלֹא יָדְעוּ, רָאוּ וְלֹא רָאוּ. רָאוּ רֹאשׁ
הָעַם שֶׁנּוֹפֵל אֶתָּה וְכַמָּה אֲלָפִים
אַחֲרֵיכֶם, וְחֲשָׁבוּ שֶׁזֶה מִשָּׁה.
הִפְקִירוּ אוֹתָהּ וְצִוּוּ אוֹתָהּ עַל
מִשָּׁה, שְׁלֵא תִזְדוּגִי לְאַחַר אֲלֵא
בוֹ. אֲמַרְהָ לָהֶם, בְּמָה אָדַע?
אָמְרוּ, אוֹתוֹ שֶׁתָּרִאִי שְׁכָלָם
עוֹמְדִים לְפָנָיו, בוֹ תִזְדוּגִי וְלֹא
בְּאַחֲוֹר. כִּינֵן שְׂבָא זְמַרִי בֵּן סְלוּא,
עָמְדוּ לְפָנָיו עֲשָׂרִים וָאַרְבָּעָה
(חֲמִשִּׁים וְחֲשָׁעָה) אֲלָף מִשְׁבָּט שְׁמַעוֹן,
מִשׁוּם שֶׁהָיָה נְשִׂאִים, וְהָיָה
חֲשָׁבָה שֶׁהוּא מִשָּׁה, וְהִזְדוּגָה
אִתּוֹ. כִּינֵן שָׂאוּ כָּל אוֹתָם הֵיִתֵּר
אֶת זֶה, עָשׂוּ מַה שֶׁעָשׂוּ, וְהָיָה מַה
שֶׁהָיָה.

וְהַכֹּל הָיָה מִמְדִּיָּן בְּכַמָּה מִיָּנִים,
וּמִשׁוּם כִּי נִעְנְשׂוּ מְדִיָּן, וְהַקְדוּשׁ
בְּרוּף הוּא אָמַר לְמִשָּׁה, (במדבר לא)
נִקְמָת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֵת
הַמְדִיָּנִים. לָךְ רָאוּי וְלָךְ נָאָה.
לְמוֹאֵב אֲנִי מִשְׁאִיר אוֹתָם לְאַחַר
שִׁיִּצְאוּ מֵהֶם שְׁתֵּי מְרַגְלִיּוֹת - הָרִי
דָּוִד בֶּן יִשִׁי, שֶׁהוּא יִנְקָם נִקְמוֹת
מוֹאֵב וְיִרְחֹץ קַדְרָה הַמְלֵאָה טְנֵפֶת
פְּעוֹר. זֶהוּ שְׂכָתוֹב (תהלים ס) מוֹאֵב
סִיר רַחְצִי, בְּיָדָי. וְעַד שֶׁאוֹתָן
שְׁתֵּי מְרַגְלִיּוֹת לֹא יִצְאוּ, לֹא
נִעְנְשׂוּ. כִּינֵן שִׁיִּצְאוּ, כִּי דָוִד וְרַחֲמֵן
הַקְדוּשׁ מֵהַטְנֵפֶת שְׁלָהֶם. וְכָלָם
נִעְנְשׂוּ - מְדִיָּן בִּימֵי מִשָּׁה, וּמוֹאֵב
בִּימֵי דָוִד.

לְבִלְעָם. כִּינֵן דְּחָמוּ דְּבִלְעָם לֹא יָכוּל, נְטָלוּ
עֵיטָא אַחֲרָא בִישָׁא לְגַרְמִייהוּ, וְאַפְקִירוּ
נְשִׂיהוּ וּבְנִתֵיהוּ יִתִיר מִמוֹאֵב, דְּהָא עַל נְשִׂי
מְדִיָּן כְּתִיב, (במדבר לא) הֵן הִנֵּה הָיָו לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל
וְגו'. וְכֹלָא מִמְדִּיָּן הָוָה. נְטָלוּ (ד' ק"צ ע"ו) עֵיטָא
בְּהָדִי נְשִׂאָה דְּלַהוֹן, דִּיִּפְקִיר בְּרִתֵיהָ. דְּחֲשִׁיבוּ
לְנִטְלָא לְמִשָּׁה בְּרִשְׁתֵיהוֹן, בְּכַמָּה זִינֵי חֲרִשִׁין
אַעֲטְרוּ לָהּ, דִּיִּתְפָּס רִישָׁא דְּלַהוֹן. וְקוּדְשָׁא
בְּרִיף הוּא (ישעיה מד) מְשִׁיב חַכְמִים אַחֲוֹר.

אִינוֹן חֲמֵן דִּרִישָׁא יִתְפָּס בְּרִשְׁתָּא דְּלַהוֹן, וְלֹא
יָדְעוּ, חָמוּ וְלֹא חָמוּ. חָמוּ רִישָׁא דְּעָמָא
דְּנַפִּיל בְּהָדָה, וְכַמָּה אֲלָפִין אוֹחֲרִנִין, וְחֲשִׁיבוּ
דְּמִשָּׁה הָוָה, אִפְקִירוּ לָהּ, וּפְקִידוּ לָהּ עַל מִשָּׁה,
דְּלֹא תִזְדוּגִי לְאַחֲרָא, אֲלֵא בֵיהָ. אֲמַרְהָ לוֹן,
בְּמָה אָנְדַע. אָמְרוּ הֵהוּא דְּתַחֲמִי דְּכֹלָא קִיָּמִי
קָמִיָּה, בֵּיהָ תִזְדוּגִי, וְלֹא בְּאַחֲרָא. כִּינֵן דְּאֵתָא
זְמַרִי בֶן סְלוּא, קָמוּ קָמִיָּה אַרְבָּעָה וְעֶשְׂרִים (נ"א
תשעה וחמשים) אֲלָף, מִשְׁבָּטָא דְּשְׁמַעוֹן, בְּגִין דְּהָוָה
נְשִׂאָה דְּלַהוֹן, וְהָיָה חֲשִׁיבַת דְּהוּא מִשָּׁה,
וְאִזְדוּגַת בֵּיהָ. כִּינֵן דְּחָמוּ כָּל אִינוֹן שְׂאָר לְדָא,
עָבְדוּ מַה דְּעָבְדוּ, וְהָוָה מַה דְּהָוָה.

וְכֹלָא הָוָה מִמְדִּיָּן, בְּכַמָּה זִינִין, וּבְגִין כִּי
אֲתַעֲנְשׂוּ מְדִיָּן. וְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא אָמַר
לְמִשָּׁה, (במדבר לא) נִקְוֹם נִקְמַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֵת
הַמְדִיָּנִים. לָךְ אֲתַחֲזִי, וְלָךְ יֵאוֹת. לְמוֹאֵב אֲנֵא
שְׂבִיק לוֹן לְבַתֵּר דִּיִּפְקוֹן תְּרִין מְרַגְלָאן מִנִּיָּיהוּ,
הָא דָּוִד בְּרִיָּה דִּישִׁי, דְּאִיְהוּ יִנְקוֹם נִוְקָמִין
דְּמוֹאֵב, וְיִסְחִי קַדְרָה דְּמִלֵּא טְנֵפֶא דְּפְעוֹר,
הָדָא הוּא דְּכְתִיב, (תהלים ס) מוֹאֵב סִיר רַחְצִי וְדָאִי,
וְעַד דְּאִינוֹן תְּרִין מְרַגְלָאן לֹא נִפְקוּ, לֹא
אֲתַעֲנְשׂוּ, כִּינֵן דְּנִפְקוּ, אֲתָא דָּוִד וְאִסְחִי קַדְרָה
מִטְנֵפֶא דְּלַהוֹן. וְכֹלָהוּ אֲתַעֲנְשׂוּ. מְדִיָּן בִּימֵי
מִשָּׁה. מוֹאֵב בִּימֵי דָּוִד.